

Naděje v Holandsku

Megan Armknechtová
Podle skutečné události

Grace je patnáctiletá dívka, která žije v Holandsku během druhé světové války. Válka zuří už dlouho. Lidé v Holandsku trpí hladu a doufají, že válka již brzy skončí.

Poslední rok druhé světové války byl pro Holandsko zdaleka nejhorší. Nacisté je připravili naprosto o všechno. Grace nemohla chodit do školy. Neměli uhlí, aby si doma zatopili. Grace a její rodina museli jíst tulipánové cibule, aby nezemřeli hladu. Chutnaly *hrozně*! Nejhorší bylo to, že tatínek byl stále válečným zajatcem.

Ale svítala naděje. Lidé říkali, že nacisté válku prohrávají. A v květnu roku 1945 nacisté kapitulovali. Holandsko bylo konečně zase svobodné! Lidé oslavovali v ulicích. Grace už zase mohla chodit do školy. Už se nemusela bát vojáků.

Nejlepší bylo, když jednoho dne přišla Grace s bratry ze školy a uviděli, že před jejich domem vlaje holandská vlajka. Věděli, že to může znamenat jen jediné.

„Tatínek se vrátil!“ vykřikl Heber.

Grace s bratry vběhla do domu. Rozpřáhla paže a tatínka pevně objala. On ji k sobě také pevně přitiskl. Bylo nádherné mít tatínka zase doma.

Brzy poté dorazily do Holandska zásilky s potravinami, oblečením a léky. Vedoucí Církve v Salt Lake

City poslali mnoho zásob, aby lidem po válce pomohli. Grace dostala dokonce nové šaty! Pět let nosila jedny šaty, tak byla moc ráda, že má nové.

Poprvé za dobu několika let měla Grace dostatek jídla. Předsednictvo misie se spolu s holandskou vládou rozhodlo zahájit projekt pěstování brambor, aby lidé získali více jídla. Členové Církve zasadili na okolních polích mnoho brambor. Na podzim budou mít k jídlu

tisíce brambor.

„Podívej se!“ řekla Grace tatínkovi a ukázala na klíčící brambor. „Už nikdy nebudeme mít hlad!“

Tatínek přitakal, ale neusmál se. Řekl: „Mluvil jsem s prezidentem Zappeyem. Řekl mi, že Svatí posledních dnů v Německu stále ještě trpí hladu, tak jako jsme trpěli my. Vláda jim nepomáhá tak, jako pomohla nám.“ Tatínek Grace objal kolem ramen. „President Zappey se ptal, jestli bychom své brambory nedarovali německým Svatým.“

„Vzdát se našich brambor?“ zvolala Grace. Vždyť *nacisté* byli z Německa! „Možná jsou to Svatí posledních dnů, tati, ale pořád jsou to Němci.“

„Vím, že to není snadné,“ řekl tatínek. „Jsou to ale také děti Boží. Bůh je také miluje. Já jsem jim odpustil, že mě drželi v zajetí. Pán může pomoci nám všem, abychom odpustili.“

Grace vzhlédla k tatínkovi. Byl to ten nejstatečnější člověk, jakého znala, ale nevěděla, jestli i ona má odvalu odpustit tak, jak to udělal on. Poté si vzpomněla na jednu paní učitelku, kterou měli za války. Tato paní učitelka jim řekla, že ne všichni Němci jsou nacisté a ne všichni nacističtí vojáci jsou špatní. A teď dívky a chlapci v Německu hladověli tak, jak předtím hladověla Grace.

Grace se zhluboka nadechla. „Chápu to,“ řekla. „Dejme jim svoje brambory.“

Tatínek ji objal a usmál se. „Jsi velmi statečná dívka. Je těžké udělat něco takového. Ale my jsme učedníci Ježíše Krista právě tak jako naši bratři a sestry v Německu.“

Grace se usmála. Pocity zloby se jí v srdci rozpustily a nahradily je pocity pokoje a vřelosti. Dokáže Němcům odpustit. A Ježíš jí může pomoci, aby je měla i ráda. ■
Autorka žije ve státě New Jersey v USA.

Svatí posledních dnů v Holandsku věnovali německým Svatým posledních dnů 70 tun brambor a 90 tun sledů. Později, v roce 1953, poslali němečtí Svatí zásoby členům Církve do Holandska poté, co ho zasáhly velké záplavy.